

பித்தேறு பித்தம் பிடித்திடா தத்துவித
பித்தம் பிடித்தேகவும்
பேசாத பெருமையைப் பேணுதற் கெனதுவாய்
பேசாதென் வயமாகவும்
செத்தாலும் விட்டுவிடு வேனோ வெனச்சிந்தை
திடமாய் நிலைத்தேறவும்
தேடரு முனைப்புறந் தேடியலை யாதபடித்
தேடியென் னுட்காணவும்
எத்தொழில் புரிந்திடினும் வைத்தகுறி பிறழா
திருந்தமுத மேசேரவும்
எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
மிவனமக் கடிமையெனவே
சித்தர்கள் பராவுனடி யருள்புரிந் தாளரோ
தித்திக்கு முத்திமுதலே
தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பித்து ஏறு பித்தம் பிடித்திடாது அத்துவித
பித்தம் பிடித்து ஏகவும்
பேசாத பெருமையைப் பேணுதற்கு எனது வாய்
பேசாது என் வயம் ஆகவும்
செத்தாலும் விட்டுவிடுவேனோ எனச் சிந்தை
திடமாய் நிலைத்து ஏறவும்
தேடு அரும் உனைப் புறம் தேடி அலையாதபடித்
தேடி என் உள் காணவும்
எத்தொழில் புரிந்திடினும் வைத்தகுறி பிறழாது
இருந்து அமுதமே சேரவும்
எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
இவன் நமக்கு அடிமை எனவே

சித்தர்கள் பராவு உன் அடி அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே!
 மண், பொன், பெண் ஆசை என்னும் பைத்தியத்தை உண்டாக்கும்
 அறியாமை என்னைப் பற்றாமல், உன்னுடன் இரண்டறக் கலக்கும்
 அத்துவிதம் என்னும் பித்தம் பிடித்து அந்நெறியில் செல்லவும்,
 தக்கிணாமூர்த்தி காட்டிய பேசாத பெருமையான சின்முத்திரையைப்
 பின்பற்றுவதற்கு எனது வாய் பேசாது என் வயமாகவும், இறந்தாலும்
 விட்டுவிடுவேனோ என மனம் உறுதியாய் நின்று ஓங்கவும், தேடுதற்கு
 அரிய பொருளான உன்னை வெளியிலே தேடி அலையாதபடித் தேடி
 என் மனத்திற் காணவும், எந்த வேலை செய்தாலும் நான் கொண்டுள்ள
 குறி சிறிதும் தவறாது இருந்து அமுதத்தைச் சேரவும், நான்
 நினைத்தேன்; என் நினைவுக் குறிப்பை அறிந்து, என்றுமே இவன்
 நமக்கு அடிமை என்று கருதிச் சித்தர்கள் துதிக்கும் உனது திருவடிப்
 பேறான அருளை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 91

பொருடேடி யுளமகிழு மிழுதையா காதபடி
 பொருடேடி யுளமகிழவும்
 போக்குவர வறியாத மூர்க்கனா காதபடி
 போக்கோடு வரவறியவும்
 அருவையரு வென்கின்ற சிதடனா காதபடி
 யருவையரு வென்றறியவும்
 அவனிவ னெனச்சொலுங் கரிசனா காதபடி
 யவனிவனொ டென்றறியவும்
 இருளையொளி யென்கின்ற குருடனா காதபடி
 யிருளையொளி யென்றறியவும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 திருவளர் சிவானந்த வருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பொருள் தேடி உளம் மகிழும் இழுதை ஆகாதபடி
 பொருள் தேடி உளம் மகிழவும்
 போக்கு வரவு அறியாத மூர்க்கன் ஆகாதபடி
 போக் கோடு வரவு அறியவும்
 அருவை உருவு என்கின்ற சீதடன் ஆகாதபடி
 அருவை உரு என்று அறியவும்
 அவன் இவன் எனச் சொலும் கரிசன் ஆகாதபடி
 அவன் இவன் ஒடு என்று அறியவும்
 இருளை ஒளி என்கின்ற குருடன் ஆகாதபடி
 இருளை ஒளி என்று அறியவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 திருவளர் சிவானந்த அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு னறும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே!
 அழியும் தன்மையுடைய செல்வத்தைத் தேடி மனம் மகிழும்
 முட்டாளாகாதபடி, அழியாப் பொருளான அருளைத் தேடி மனம்
 மகிழவும், பிறப்பும் இறப்பும் நடப்பதை அறிந்து கொள்ளாத
 மூர்க்கனாகாதபடிப் பிறப்புடன் இறப்பு எவ்வாறு நடக்கின்றது என்பதை
 அறியவும், அருவமான பரம்பொருளை உருவம் என்று நினைக்கின்ற
 மூடனாகாதபடி, அந்த அருவமே உயிர்களை உய்வித்தற்பொருட்டு
 மூர்த்தியாகிய உருவு கொண்டு தோன்றுகின்றது என்பதை அறியவும்,
 அந்தப் பரமான்மாவே இந்தச் சீவான்மா எனும் 'அகம் பிரம்மாஸுமி'
 (நான் பிரமம்) என்னும் குற்றம் புரிபவனாகாமல், அந்தப் பரமான்மா
 இந்தச் சீவான்மாவுடன் அத்துவிதமாக உள்ளது என்பதை அறியவும்,
 இருளை ஒளி என்று உண்மையைக் காணாத குருடன் கூறுவதுபோல்
 ஆகாதபடி, இருள்போல் உண்மையை மறைக்கும் திரோதான
 சத்தியின் உண்மையை விளக்கும் ஒளியான அருட்சத்தியாக
 மாறுகின்றது என்பதை அறியவும் நினைத்தேன்; நினைத்த என்
 குறிப்பை அறிந்து இவன் நமக்கு என்றும் அடிமை எனவே,
 மேன்மையுடைய சிவானந்த அருளைப் புரிந்து அடிமை
 கொண்டருள்வாயாக!

தீங்கா மவாநினைவு தீந்துநல் லுணர்வொன்று
 தீயாது மிஞ்சியிடவும்
 தெய்வவட நீழலிற் சொல்லாது சொன்னதைச்
 சிந்தையு ணிநீஇயிடவும்
 தூங்காது தூங்கித் திளைப்போர்கள் கொண்டவொரு
 தூக்கமென் பதையெய்தவும்
 சொப்பன மிலாதவொரு சொப்பன மெனுந்திவ்விய
 சொப்பனங் கண்டுகொளவும்.
 ஏங்காம லேங்குமோ ரேக்கமது கொண்டுநா
 னேங்கியேங் கிக்கனியவும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 தேங்காலி னன்பர்கரு தருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

தீங்கு ஆம் அவா நினைவு தீந்து நல் உணர்வு ஒன்று
 தீயாது மிஞ்சி இடவும்
 தெய்வ வட நீழலில் சொல்லாது சொன்னதைச்
 சிந்தையுள் நிறீ இடவும்
 தூங்காது தூங்கித் திளைப் போர்கள் கொண்ட ஒரு
 தூக்கம் என்பதை எய்தவும்
 சொப்பனம் இலாத ஒரு சொப்பனம் எனும் திவ்விய
 சொப்பனம் கண்டு கொளவும்
 ஏங்காமல் ஏங்கும் ஓர் ஏக்கமது கொண்டு நான்
 ஏங்கி ஏங்கிக் கனியவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 தேங்கு ஆலின் அன்பர் கருது அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே!
 தீமையான ஆசையின் நினைவு வெந்து நல்ல அறிவு ஒன்று வேகாமல்

எஞ்சியிருக்கவும், தெய்வீகமான கல்லால மர நிழலில் இருந்து சொல்லாமற் சொன்ன சின்முத்திரையை மனத்தில் நிறுத்தவும், தூங்காமல் தூங்கித் திளைப்போர்கள் கொண்ட ஒப்பற்ற நிட்டைத் தூக்கம் என்பதை அடையவும், உடல் தூக்கத்தில் வரும் கனவு இல்லாத ஒரு கனவு என்னும் தெய்வீகக் கனவான நின்மல சொப்பனத்தைக் காணவும், உலகப் பொருள்மீது ஆசை கொண்டு ஏங்காமல், உன் அருளுக்கு ஏங்கும் ஒரு ஏக்கம் கொண்டு நான் அதற்காக ஏங்கி ஏங்கி என் மனம் பக்குவப்படவும், நினைத்த என் நினைப்பின் குறிப்பை அறிந்து, என்றுமே இவன் நமக்கு அடிமை என்று இனிய கல்லால மரத்தில் நிழலில், சனகாதி முனிவர் ஆகிய அன்பர்கள் கருதிய அருளை வழங்கி என்னை அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 93

மேலூர் வியோமா லயக்கோபு ரத்துடை
 வெளிக்கடை கடப்பதற்கும்
 விசித்தி ரமதானபிர காரத்தை வலம்வந்து
 மெய்த்துதிகள் செய்வதற்கும்
 நாலாறு திறமாகு நாதமணி மேடையினை
 நண்ணிவந் திப்பதற்கும்
 ஞானப்பிர காசம்பிர காசிக்கும் வத்துவை
 நடுக்கண்டு கொள்வதற்கும்
 ஏலாமை யின்றிநிட் களசங்க ரகிதவின்
 பென்னுநிலை யறுவதற்கும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 சீலநல் கென்பவர்கொ ளருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

மேல்ஊர் வியோம ஆலயக் கோபுரத்துடை
 வெளிக் கடை கடப்பதற்கும்
 விசித்திரம் அது ஆன பிரகாரத்தை வலம் வந்து
 மெய்த்துதிகள் செய்வதற்கும்
 நாலுஆறு திறமாகும் நாத மணி மேடையினை
 நண்ணி வந் திப்பதற்கும்
 ஞானப் பிரகாசம் பிரகாசிக்கும் வத்துவை
 நடுக்கண்டு கொள்வதற்கும்

ஏலாமை இன்றி நீட்கள சங்கரகீத இன்பு
 என்னும் நிலை உறுவதற்கும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 சீலா நல்கு என்பவர்கொள் அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ சுப்பிரமணியக் கடவுளே!
 மேலான ஊரிலே சிதாகாசத் திருக்கோயிலின் கோபுரத்துடைய
 வெளிவாசலைக் கடப்பதற்கும், விசித்திரமான பிரகாரத்தை வலமாக
 வந்து உண்மையான துதிகள் செய்வதற்கும், பத்து வகையான
 நாதங்கள் ஒலிக்கும் மணி மேடையினை நெருங்கித் தொழுவதற்கும்,
 ஞானப்பிரகாசம் ஒளியை வீசும் பொருளை இதயமாகிய நடுவிடத்தில்
 கண்டுகொள்வதற்கும், இயலாமை இல்லாமல் அருவமும்
 கலப்பில்லாததுமான இன்பம் என்னும் நிலை உண்டாவதற்கும்
 நினைத்தேன்; என் நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து, என்றுமே
 இவன் நமக்கு அடிமை என்று, பண்புடையவனே எங்களுக்கு
 அருள்வாயாக என்பவர்க்கு அருளியது போல் அருள்புரிந்து அடிமை
 கொண்டருள்வாயாக!

94

சன்மமுற் சன்மங்கள் போலபல மாகாது
 சபலமது பெற்றுய்யவும்
 தத்துவா தீதமெனு மொருபெரிய தத்துவந்
 தனையே யடைந்துய்யவும்
 புன்மனப் புன்மையர்கள் புன்மொழி யவாவிடும்
 புன்மையை வரைந்துய்யவும்
 புனிற்றுமர பென்னீர்மை மருவா திருக்குமொரு
 புதுமையை யுணர்ந்துய்யவும்
 என்செய்கை நின்செய்கை நின்செய்கை யென்செய்கை
 யென்னுநிலை யுற்றுய்யவும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே

சின்மயா னந்தசிவ வருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சன்மம் முன் சன்மங்கள் போலப் பலம் ஆகாத
 சபலம் அது பெற்று உய்யவும்
 தத்துவாதீதம் எனும் ஒரு பெரிய தத்துவம்
 தனையே அடைந்து உய்யவும்
 புன்மனப் புன்மையர்கள் புன்மொழி அவாவிடும்
 புன்மையை வரைந்து உய்யவும்
 புன்றி மரபு என் நீர்மை மருவாத இருக்கும் ஒரு
 புதுமையை உணர்ந்து உய்யவும்
 என் செய்கை நின் செய்கை நின் செய்கை என் செய்கை
 என்னு நிலை உற்று உய்யவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 சின்மயானந்த சிவ அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

. இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! இந்தப் பிறப்பு முன் பிறப்புக்கள் போலப் பயனில்லாமல் போகாமல் பயனடைந்து உய்யவும், தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்தது எனும் பெரிய தத்துவத்தினை நான் அடைந்து உய்யவும், அற்ப மனமுடைய அற்பர்கள் அற்ப மொழி பேச விரும்பிடும் அற்பத் தன்மையை நீக்கி உய்யவும், புதிய மரபு என்னும் தன்மை என்னைப் பொருந்தாதிருக்குமொரு புதுமையை அறிந்து உய்யவும், எனது செய்கையே உன் செய்கை என்றும் உன் செய்கையே எனது செய்கை என்னும் நிலை நின்று உய்யவும் நினைத்தேன்; என் நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து, என்றுமே இவன் நமக்கு அடிமை என்று சின்மயானந்த சிவனே அருள் புரிந்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

95

தவறாய விளரிமுழு துந்தவிர வுங்கருத
 றவிரா திருப்பதற்கும்
 சத்தின்மு னெலாஞ்சுனி யங்கொலென் றறையுமா
 தரிசித்து நிற்பதற்கும்

கவலைமா கடலிலே குடையாம னின்னருட்
 கடலிலே குடைவதற்கும்
 கருவூரை யின்னுமடை யாமலின் னமுதவார்
 கலியூரை யடைவதற்கும்
 இவனவ னெனுஞ்சிந்தை யிறையுமின் றலர்வண்டி
 னியல்பாக வமர்வதற்கும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 சிவஞான கைவல்லிய வருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

தவறு ஆய விளரி முழுதும் தவிரவும் கருதல்
 தவிராது இருப்பதற்கும்
 சத்தின் முன் எலாம் சூனியம்கொல் என்று அறையுமா
 தரிசித்து நிற்பதற்கும்
 கவலை மாகடலிலே குடையாமல் நின் அருள்
 கடலிலே குடைவதற்கும்
 கருவூரை இன்னும் அடையாமல் இன் அமுத ஆர்
 கலி ஊரை அடைவதற்கும்
 இவன் அவன் எனும் சிந்தை இறையும் இன்று அலர் வண்டின்
 இயல்பாக அமைவதற்கும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 சிவஞான கைவல்லிய அருள் புரிந்த ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்ளறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே!
 குற்றமாகிய வேட்கை முழுவதும் நீங்கவும், உன்னை நினைப்பது
 நீங்காதிருப்பதற்கும் சத்தாகிய பரம்பொருள் எல்லாப் பொருளாக
 இருத்தலால், அதைத் தாண்டி ஒரு பொருளுமில்லை என்று
 கூறுவதன்படி அச்சத்தினைத் தரிசிப்பதற்கும், கவலை என்னும்
 பெருங்கடலுக்குள் ஆழ்ந்து போகாமல் உன் அருட்கடலில்

ஆழ்வதற்கும், பிறவியூரை இன்னும் அடையாமல் உன்னுடைய அமுதம் நிறைந்த கடலூரை அடைவதற்கும், இவன் சீவான்மா அவன் பரமான்மா எனும் துவித எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல், மலரில் தேன் உண்ணும் வண்டுபோல் இயல்பாக உன்னில் கலந்திருக்க நினைத்தேன்; என் நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும் இவன் நமக்கு அடிமை என்று சிவஞான முத்தியை அளித்து அருள்புரிந்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

96

பாசநிட்டாபரர்கள் போலவே யந்நிட்டை
 பண்ணா துளேசெல்லவும்
 பசுஞான நிட்டையுந் திடமன் றெனாவதிற்
 படியாது மேலேறவும்
 மாசற்ற பதிநிட்டை தன்னிலே நானறிவு
 மயமா யிருந்தவிரவும்
 மறைஞான சம்பந்த முனிசொன்ன முடிவாக
 மெளனமே கைக்கொள்ளவும்
 ஏசிலா துள்ளவிந் நிலையன்றி வேறுநிலை
 யிலையெதிலு மென்றமரவும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 தேசக மலிந்தவடி யருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பாச நிட்டாபரர்கள் போலவே அந்நிட்டை
 பண்ணாது உளே செல்லவும்
 பசுஞான நிட்டையும் திடம் அன்று எனா அதில்
 படியாது மேல் ஏறவும்
 மாசு அற்ற பதிநிட்டை தன்னிலே நான் அறிவு
 மயமாய் இருந்து அவிரவும்
 மறை ஞான சம்பந்த முனி சொன்ன முடிவு ஆக
 மெளனமே கைக் கொள்ளவும்
 ஏசிலாது உள்ள இந்நிலை அன்றி வேறுநிலை
 இலை எதிலும் என்று அமரவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே

தேசக மலிந்த அடி அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ சுப்பிரமணியக் கடவுளே! பாச நிட்டை புரிபவர்கள் (கன்ம யோகம்) போலவே அந்த நிட்டை செய்யாமல் உள்ளத்தே செல்லவும், நானே பிரமம் எனும் பசு ஞானிகள் போலவே பசு நிட்டை புரியாமல், அது உறுதியானதில்லை என்று உணர்ந்து மேலே செல்லவும், குற்றமற்ற பதி நிட்டை தன்னிலே நான் அறிவு மயமாக இருந்து விளங்கவும், திருஞானசம்பந்தர் “சும்மா இரு” என்ற முடிவு கூறியவண்ணம் மேலான நிலையைக் கைக்கொள்ளவும், குற்றமில்லாத இந்த நிலையன்றி என் நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து, என்றும் இவன் நமக்கு அடிமை என்று உனது ஒளி மிகுந்த திருவடி என்னும் முத்தியை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 97

நெஞ்சம் பதைப்பற்ற நெஞ்சமா கத்தேறி
 நெஞ்சையந் நெஞ்சறியவும்
 நிலவுநன் மனவெளியி லொருநினைவு சலமின்றி
 நிலையாக நின்றுன்னவும்
 துஞ்சாத வெனையங்க ணைகண்டு திருவருட்
 டுணைவலியை நானுணரவும்
 சுத்தவியல் பாமருளி லென்செயலு மறிவுஞ்
 சுதந்திர மிழந்துறையவும்
 எஞ்சிறுமை நூறிறைவ னாயவுன் னொடுநா
 னிருந்தபடி யாநிற்கவும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 செஞ்சரண வன்பர்விழை யருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

நெஞ்சம் பதைப்பு அற்ற நெஞ்சம் ஆகத் தேறி
 நெஞ்சை அந்நெஞ்ச அறியவும்
 நிலவு நன்மன வெளியில் ஒரு நினைவு சலம் இன்றி
 நிலையாக நின்று உன்னவும்

தஞ்சாத எனை அங்கணை கண்டு திருவருள்
 துணைவலியை நான் உணரவும்
 சுத்த இயல்பு ஆம் அருளில் என் செயலும் அறிவும்
 சுதந்திரம் இழந்து உறையவும்
 எம் சிறுமை நூறு இறைவன் ஆய உன்னொடு நான்
 இருந்தபடியா நிற்கவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 செம்சரண அன்பர் விழை அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தீத்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே!
 மனம் அலைபாய்வதை விட்டு, அடங்கிய மனமாகத் தெளிவு பெற்று,
 உன் திருவுள்ளத்தை அந்த மனம் அறிந்து கொள்ளவும், நிலவுகின்ற
 நல்ல மனவெளியில் உன்னைப் பற்றிய ஓர் நினைவு அசைவின்றி
 நிலையாக நின்று நினைக்கவும், இறவாத என்னை அவ்விடத்தில்
 அறிந்து திருவருள் துணையின் ஆற்றலை நான் அறியவும், சுத்தத்
 தன்மையான அருளில் என் செயலும் அறிவும் தற்சுதந்திரத்தை
 இழந்து அதில் தங்கவும், என் இழிவை ஒழிக்கும் இறைவனாகிய
 உன்னொடு நான் இரண்டறக் கலந்துள்ளபடியே நிலைபெறவும்
 நினைத்தேன்; என் நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து, என்றும் இவன்
 நமக்கு அடிமை என்று சிவந்த திருவடையை அன்பர் விரும்பும்
 அருளான முத்தியை அளித்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 98

சளசள வெனப்பேசு நாவினை யடக்கிச்
 சவம்போ லொடுங்கிடற்கும்
 சகலகே வலம்வந்து தாக்காம லங்ஙனே
 சாகாது செத்திடற்கும்
 மளமள வெனக்கருணை மழையினா லபிடேக
 மதிமகன் செய்திடற்கும்
 மாசற்ற கடலைதனி லுடன்முழுது மொருஞான
 வன்னியா னீற்றிடற்கும்

இளவலெம் பிதிரா முனோடெனை யிணைப்பதற்
 கேசில்பிண் டம்போடவும்
 எண்ணினே எண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 தெளிவுள சுகானந்த வருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சளசள எனப் பேசு நாவினை அடக்கிச்
 சவம்போல் ஒடுங்கிடற்கும்
 சகல கேவலம் வந்து தாக்காமல் அங்ஙனே
 சாகாது செத்திடற்கும்
 மளமள எனக் கருணை மழையினால் அபிடேகம்
 மதிமகன் செய்திடற்கும்
 மாசுஅற்ற கடலை தனில் உடல் முழுதும் ஒரு ஞான
 வன்னியால் நீற்றிடற்கும்
 இளவல் எம் பிதிராம் உனோடு எனை இணைப்பதற்கு
 ஏசுஇல் பிண்டம் போடவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 தெளிவுஉள சுகஆனந்த அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக்
 கடவுளே! சளசள என்று ஓயாது பேசிக்கொண்டிருக்கும் நாவினைப்
 பேசவிடாமல் அடக்கி ஒரு பிணம் போல் ஒடுங்கவும், ஆணவமலத்தால்
 ஆன்மா கட்டுண்டு கிடக்கும் கேவலாவத்தையும், அம்மலம்
 கலாதத்துவத்தால் தன் காரணம் கெடாமல், காரியத்தில் (நுனவு கனவு
 நிலைகளில்) சிறிது நீங்கி நிற்கும் சகலாவத்தையும் என்னை வந்து
 தாக்காமல், அந்நிலையில் உலகோர் செத்திடலைப் போலச் சாவாது

செத்தாரைப் போற் கிடக்கவும், மளமளவென்று கருணை மழையினால்
 ஞானமாகிய எனது மகன் அபிடேகம் செய்யவும், குற்றமற்ற
 சுடுகாட்டில் உடம்பு முழுவதையும் ஞானத்தீயால் எரித்துச்
 சாம்பலாக்கவும், உன் இளவலாகிய நான் என் பிதிரான உன்னுடன்
 இணைப்பதற்குக் குற்றமற்ற பிண்டம் போடவும் நினைத்தேன்; என்
 நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து, என்றும் இவன் நமக்கு அடிமை
 என்று தெளிவான சுகானந்தமான அருளை அளித்து அடிமை
 கொண்டருள்வாயாக!

99

சரியையுங் கிரியையும் புதுமணக் கோலச்
 சடங்கென நினைந்துகொளவும்
 சகயோக மணவறையுண் மணமகளு மகனுமுள
 தரமென வறிந்துகொளவும்
 அரியமெய்க்கு ஞானமபி மானமச் சந்துறந்
 தணைதலென வய்த்துணரவும்
 அங்கணுண் டாகுமின் பதையிருவ ருஞ்சொலா
 வதிசூய்ய மெனவோரவும்
 எரிநிரய யாதனையை நூறருண கிரிநிலையு
 மிதுவே யெனத்தெளியவும்
 எண்ணினே னெண்ணக் குறிப்பினை யறிந்தென்று
 மிவனமக் கடிமையெனவே
 திரிபுகே டில்லினிய வருள்புரிந் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் னூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சரியையும் கிரியையும் புதுமணக் கோலச்
 சடங்கு என நினைந்து கொளவும்
 சகயோக மண அறையுள் மணமகளும் மகனும் உள
 தரம் என அறிந்து கொளவும்
 அரிய மெய்க்குஞானம் அபிமானம் அச்சம் துறந்து
 அணைதல் என உய்த்து உணரவும்
 அங்கண் உண்டாகும் இன்புஅதை இருவரும் சொலா
 அதிசூய்யம் என ஓரவும்

எரிநீரய யாதனையை நூறு அருணகிரி நிலையும்
 இதுவே எனத் தெளியவும்
 எண்ணினேன் எண்ணக் குறிப்பினை அறிந்து என்றும்
 இவன் நமக்கு அடிமை எனவே
 திரிபு கேடு இல் இனிய அருள் புரிந்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள்அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவசுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! சரியைத் தொண்டும் கிரியைத் தொண்டும் புதிய திருமணக் கோலத்திற்குரிய சடங்குகள் என்று நினைத்துக் கொள்ளவும், சகயோகம் என்பது மணவறையுள் மணமகளும் மணமகனும் அமர்ந்திருக்கும் நிலை என்று அறிந்து கொள்ளவும், அடைதற்கு அரியதான மெய்ஞ்ஞானம் என்பது அவர்கள் தம்முடைய அபிமானத்தையும் அச்சத்தையும் விட்டுக் கலத்தல் என உய்த்துணரவும், அக்கலத்தினால் தோன்றும் இன்பத்தை இருவரும் சொல்ல முடியாத அதி இரகசியம் என்று உணரவும், எரியும் நரக வேதனையை ஒழித்த அருணகிரிநாதர் நிலையும் இதுவே எனத் தெளியவும் நினைத்தேன்; என் நினைவுக் குறிப்பினை அறிந்து, என்றும் இவன் நமக்கு அடிமை என்ற வேறுபாடும் அழிவில்லாததும் ஆன இனிய அருளைப் புரிந்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

100

ஆசுப்பிரபந்தம் இருபத்தேழினும் போந்த திருப்பாடல் 312

தெய்வ வணக்கச் செய்யுள் 3

ஆசுத் திருப்பாடல் 315